

Betelyesült hák...

Betelyesült hák annyi errek végén,
Mely annyi siver sajtulak éltetett,
Miből ragyogni látjuk sient, de só kon!
A nagy világon dicsőöségedet
É lámpa, mely nem égett volt ki végkép
Csak a silveszterrel kioltasák
Meggymusáran há gyermekid siverének
Foros tüzenél. ime újra ég.

Nagy hák a föld, se hában Europa
Egy sündöklő egy nagy sereű terem,
Hol minden nemzet, minden nép taraja
Főrangú hölgykint bűvöken megjelen.
Mindenké arcon e fénylő seremben
A boldogság sugára fénylő át
Csak a széden a te arcedon nem....
Lámpán nekem volt gyászoló nekem

I egy sere megjelenésél a dicsőöség
I his gyemant uval haged fűrcin
Sient kon lokudról a rabadság fénylő
Éz a legdusabb legfénylőbb rubin
Hilg

Hölgy társaid megülhettek körül
S melyen béműve nekem segéd,
Oh merrá gyűshen a Setet ruhában
Nem lehetett volna meg szépségem.

Oh szép vagy, szép... hámulva nélek én,
S leles síromján elhűdöm lelkenem,
Hagyj nunt a lepke csodón a gyergón
Körülröpkedje dicsőségem.

Körülröpkedje a szem fűklya pengéje,
Mely sílucórennöl csak ki alsatás,
De meggyújtatván gyermekid sívenem
Forró társénel a ime ugra ég.

Menszori.